

– Ebben az országban minden politikusnak le kellene mondani, mert mind-egyik bűnöző, csaló vagy buzi. Érti?! Főni? Érti?! M-i-n-d-e-g-y-i-k-n-e-k le kellene mondani! A fiam is, ha megkérdezem, hogy mi akar lenni, azt mondja, politikus! Miért?! Miért?!

64 Belényesi Pál

EGYRE MELEGEBB

A NYÁR

– kérdem tőle. Mire azt mondja nekem, hogy „mert jól keresnek!” Mert jól keresnek. Hja, na mindegy, ezek az isten-verte legyenek is, itt... csak mondom.

Rezignáltan, egyáltalán nem haraggal, a korábbi kitörését látszólag teljesen elfeledve keresi a láncot és a hozzá illő lakatot, amelyek a kaput tartják össze. Megvan ez is, az is.

A fuvardíjjal kapcsolatos játék, a rutinszerű alkudozás után bezárjuk a kaput, a porosodó és fakuló automatából megveszem a negyedik üveg fél literes vizemet, indulunk a reptérre.

38 Celsius fokot mutat az új Fiat Panda digitális hőmérője, a légkondi 16 fokra le van húzva, a design műanyag-tekerő a negatív maxon. Peppe *hasitasija* kinyitva nyugszik tekintélyes pocakján, baseball sapkája a homlokán feltolva, *demodé* napszemüvege folyton lecsúszik az orrnyergére. Gyönyörű az élet, és a saját birodalmában Peppe a császár.

Elsőre rosszul öltözött *cafone*-nak néz ki, lógó halásznadrággal, két számmal nagyobb izzadt hónaljú pólójával, amelyen nagy és neon feliratok éktelenkednek. Visszataszító egy kép ez, tulajdonképpen: generációk apo-teóziisa. Keserű a keret, fanyar a köret. Fulladozunk mindketten a hőségben, a reptér pedig szokatlanul messze van.

Peppe mosolyog. Nem esik jól neki, de nincs oka egyelőre a szomorúságra, így mondja. Ismétli. Most neki jó.

Karaktertévedésbe kerülök, és már átkozom a gyorstalpaló pszichológját, a „Hogyan ítéljük meg embereket 5 mp alatt” *best sellereket*. Peppe tulajdonképpen segítőkész, sőt barátságos és szívélyes. Gondolatai is vannak, amelyeket nem fél megosztani. Peppe valójában azonnal szerethető figurává válik, bár semmit nem tudok róla igazán, annak ellenére, hogy már 2 perce együtt utazunk, és ez, ebben a közös tízpercnyi univerzumban, már tengernyi idő. Nem is tudom, hogy lehetséges az, hogy egyikőnk sem mondott még semmit, leszámítva Peppe hangos gondolatait. Egyelőre tartjuk a csendet.

Peppe alkalmazott. Beosztott. Feketén.

Izgalmasan hasítunk a tengeri szellőt és a mesteri Antonioni-t igéző napnyugtában: még mindig meleg van, de az egyre nagyobb dugó miatt

immár tétje is van a közös utazásunknak. Ugyan senki nem sikongat, balra csak sirályok repkednek, jobbra pedig felvágott és hűtött dinnyék a plasztik mögötti kirakatban: a nagytabló régmúlt római nyárestéket idéz, amikor a *Piazza degli Eroi*-n éjfélkor, a motorinóról lelibbenve vásároltam a *bella*-nak a legtúlárzottabb görögdinnyeszeleteket. Most csak pontosan meghatározható sült-halszag van és meleg. Nagymeleg. Egy modern *Avventura*.

65

Giccses az egész – forog a fejemben –, egyszerre keserű és marasztaló.

Ne tököljünk, váltok hirtelen: el kell érnem a repülőt, menekülni kell ebből is és a múltból is. Biztosan késni fog. Mindig késik.

Új, EU-san megtámogatott körforgalomban araszolunk tovább, a lepusztult reptér-külsőn, Lazio Kökjén. A bamba marhák legelnek, az idegsítő légyrajok dűnnyögnek mindenütt, a reménytelenség itt is kínos. Pont, mint Kelet-Magyarországon, csak a kiüresedett vendéglők hiányoznak repedező a kuglipályákkal és a borzos hajú, tekintetvesztett, lehajtott gumicsizmaszárú törzsvendégekkel.

Megtöröm a csendet, pedig nem erre számítottam. Kérdezgetem a kocsisorban lassan lépegetve, hogy mégis, hogy él, merre, mivel üti el szabad idejét – hogy teljen az idő *közöttünk* is. Feltett szándékom, hogy ma nem szeretnék politikáról beszélni.

Peppének van egy felesége, gyermekük nem született soha. Úgy mondja: nem *jöhetett* össze. Nem firtatom, hogy miért. Inkább a munkájával kapcsolatban kérdezem, mert Lazióban ez mindig központi kérdés: mit dolgozol? Rögtön azután, hogy most akkor, *végül is*, én akkor most Roma vagy Lazio drukker vagyok.? Más opció nincs. Vagy Jánkmajtis vagy Csengerújfalu. Pont, mint ott.

– *Pedig* csak egy munkás vagyok, de tolom, ahogy kell. Az adó meg sok, mindent elvisz a kormány – közli kissé keserédesen, én pedig érzem, hogy az kénytelen-kelletlen, de közelítünk a nagypolitikai témákhoz. Év közben általános iskolai portás, nyáron, a tanszünetben pedig „kisegíti” Carlót: a római Fiumicino repülőtérhez közeli privát parkolóból fuvarozza a klienseket a reptérre a főnök egyik lóti-futi kocsijával, majd veszi fel a visszatérő utasokat. Melegben vagy még melegebben. Amikor a *boss* telefonál, Peppe pattan. Ha sietni kell, siet, ha nem kell, akkor is. Jól érzi magát, azt mondja.

A repülőtérhez közepesen távol eső privátparkoló két év után nyílt újra, de a hosszabb bevételekiesés miatt már nem tudták megtartani a „fedett parkoló és *valet service*” szolgáltatást – amely jobban fizet valamivel, mint a *sima*, égető napfényben hagyott autó őrzése.

– Mert jöttek a kínaiak, és többet ajánlottak. És főni, fogalmam sincs mit fognak itt csinálni, de minket kivettek, érted-érti, ugye?

– Kocsikulcs? Ááá... Tartsa csak meg, *amico mio*, az a biztos – teszi hozzá, nem túl bizalmasan, egy fél pillanatban, amikor azt gondoltam, hogy ott kell hagynom az autó kulcsát. Mert a szabály, az szabály.

66 A parkoló Róma fő repülőterétől, Fiumicinótól 4km távolságra van, a zárt udvaron harminc–negyven autó parkol szépen elosztva, július elején, pedig legalább százötvennek van hely. A zöld hálóval letakart drótkerítésen túl műfüves sportközpont, látszik, hogy rendszeresen használják. Élet van erre is. De még milyen.

– Főni, nem azért, de ez az egész *Covid...*, tudja, ez csak egy propaganda. Tudja-*tudod*, én háromszor kaptam el, legalább. H-á-r-o-m-szor... Na, és? 5–6 nap alatt túl voltam rajta. Na és, vajon miért, mit gondol? Mert pontosan azt tettem, amit a háziorvosom mondott: antibiotikum két naponta és D vitamin. Gyümölcsből, nem pedig tablettákból, de nem ám. Haaaa-ha... Pedig nagyon fájt a tüdőm az első nap, de csak az első nap. Olyankor nem szabad beszarni.

– Igen? – kérdezek vissza. – Azért nem kellene a tudománynak hinni inkább? Antibiotikum két naponta... rezisztenssé válik a baktérium, tudja? Kövesse inkább a jól bevált gyakorlatokat, én azt javasolom.

– Hát..., ááá, nem úgy megy az. Én *tudományos* vagyok. *Ma che cazz'...* De nem mindenkire hallgatok, csak arra, aki *igazi* tudós. Az *igazi* tudósokra. Jó, jó, magán látszik, hogy igazi tudós, jól van. Mert különben, főni, akik a tévében vannak, azok sarlatánok! Tudja, egyik nap állatokat vizsgálnak, utána meg már gyógyszereket gyártanak. Hát ez baszottul nem így megy! Az igazi orvos mindig orvos! Velem ne szórakozzon senki.

– Hmmm – mondom neki, hosszan, elnyújtva, mert nem tudom és nem is akarom folytatni a beszélgetést, amelyet már annyit hallottam taxikban, trafikokban, autóbuszban. Különösen Európának ezen a részén.

Elhallgatunk mindketten, valami nekem is és neki is eszébe jut.

Továbbra is nyár van. Nagyon nyár, és a naplemente is egyre melegebb. Izzadunk mindketten, a légkondi továbbra sem ér semmit.

Alkalmi sofőröm nem foglalkozik az életközépi válsággal. Érósz és Thannatosz karizmatikus lektúrje sem érdekli, pedig a libidó még talán neki is kileng. Nem foglalkozik mélyebben az esélyegyenlőséggel, a „szivárványos köcsögökkel”, a klímaváltozással. De véleménye van. Ennyi idősen még kell, hogy legyen *valamije*. Így mondja.

Peppe rövidesen visszatér a jelenbe, megköszöni a kedélyes beszélgetést, elfogadja, hogy nem osztom minden gondolatát, és kedvesen kitesz a Terminal 1-nál, hogy gondtalanul elérjem a gépem. Mindent leellenőriz, megnézi a csomagomat, széles mosollyal búcsút int.

Alig tíz nap múlva, amikor visszajövök, hogy a kocsimat felvegyem, nem Peppe vár. A kollégája elmondása szerint – akit szintén Carlo küldött, mert

a kliens nem maradhat a reptéren – Peppe pár napja kórházba került, és már az intenzíven fekszik, mélyaltatásban, a felesége mellett, akit mégis csúnyán ledöntött a lábáról a nyavalya. Nincsenek jól.

Peppét viszont a háziorvosa *is* rosszul diagnosztizálta: nem Covid-ja volt legutóbb, hanem a tinédzserkori tüdőrák újult ki rajta, 67
immár áttéttel a máján és a veséjén.

Nem tudok hirtelen mit mondani Giorgio-nak, a közönyös öreg szicíliainak, aki bizonytalanul vezet vissza a parkolóhoz, minden lefordulónál engem kérdez, hogy itt kell-e lemenni.

És egyre melegebb már ez a nyár is.

